

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 24 maja 2017 r.

Poz. 2436

Sygn. akt II SA/Lu 393/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie

w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Bogusław Wiśniewski
Sędziowie	Sędzia NSA Grażyna Pawlos-Janusz
	Sędzia NSA Maria Wieczorek-Zalewska (sprawozdawca)
Protokolant	Sekretarz sądowy Agnieszka Wojtas

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 4 października 2016 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Kraśniku

na uchwałę Rady Powiatu w Kraśniku

z dnia 26 stycznia 2011 r. nr IV-36/2011

w przedmiocie stypendium sportowego

stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części dotyczącej § 2 pkt 1, § 3 ust. 1 pkt 1, § 3 ust. 2 oraz § 7 pkt 1 załącznika do uchwały.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

UZAADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Kraśniku skierował do Rady Powiatu w Kraśniku skargę na uchwałę Nr IV-36/2011 Rady Powiatu w Kraśniku z dnia 26 stycznia 2011 r. – podjętą na podstawie art. 12 pkt 10a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (tj. Dz. U. 2001 r. nr 142 poz. 1592 ze zm.) i art. 31 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2010 r. nr 127 poz. 857 ze zm.) - w sprawie przyjęcia Regulaminu określającego szczegółowe zasady, tryb przyznawania i pozbawiania oraz rodzajów i wysokości stypendiów sportowych Starosty Kraśnickiego dla zawodników za osiągnięte wyniki sportowe oraz nagród dla trenerów prowadzących szkolenie zawodników, osiągających wysokie wyniki sportowe w międzynarodowym lub krajowym współzawodnictwie sportowym

Zgodnie z § 1 uchwały przyjęty regulamin stanowił załącznik do niniejszej uchwały. Wykonanie uchwały powierzono Zarządowi Powiatu (§ 2 uchwały).

Prokurator wskazał, że uchwała z dnia 26 stycznia 2011 r. została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego nr 26 poz. 651 w dniu 24 lutego 2011 r. i stosownie do treści § 3, weszła w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego tj.

11 marca 2011 r. (Dz. Urz. Woj. Lub. Nr 26 poz. 651). Uchwałą z dnia 28 grudnia 2011 r. nr XIII-110/2011 (która jest przedmiotem skargi w sprawie II SA/Lu 394/16) Rada Powiatu w Kraśniku działając na podstawie art. 12 pkt 10a ustawy o samorządzie powiatowym oraz art. 31, 35 ust. 5 i 6 ustawy o sporcie wprowadziła zmianę uchwały nr IV-36/2011 Rady Powiatu w Kraśniku poprzez przyjęcie w § 1, że załącznik do uchwały nr IV-36/2011 z dnia 26 stycznia 2011 r. otrzymuje brzmienie zgodnie z załącznikiem nowej uchwały.

Prokurator zaskarżył powyższą uchwałę w części dotyczącej:

- § 2 pkt 1 jej załącznika jako sprzecznej z art. 12 pkt 1 ustawy z 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym w związku z art. 4 pkt 8 tej ustawy i art. 31 ust 1 i 3 ustawy z 25 czerwca 2010 r. o sporcie oraz art. 166 Konstytucji RP w związku z art. 94 Konstytucji RP, poprzez wskazanie, że stypendium sportowe może być przyznawane zawodnikowi, który uprawia dyscyplinę objętą systemem współzawodnictwa sportowego dzieci i młodzieży;
- § 3 ust 1 pkt 1 oraz ust. 2 załącznika do uchwały jako sprzecznej z art. 31 ust 3 ustawy z 25 czerwca 2010 r. o sporcie w związku z art. 61 § 1 kpa, poprzez nieprawidłowe wskazanie i przez to ograniczenie kręgu podmiotów, które mogą wystąpić z wnioskiem o przyznanie stypendium dla zawodnika oraz nagrody trenerowi oraz;
- § 7 pkt 1 załącznika do uchwały nr IV-36/2011 Rady Powiatu w Kraśniku jako sprzecznej z art. 31 ust 1 i 3 ustawy z 25 czerwca 2010 r. o sporcie, poprzez wskazanie, że zawodnika pozbawia się stypendium jeżeli w okresie od przyznania stypendium do jego wypłaty nie realizuje programu szkoleniowego.

W uzasadnieniu skargi prokurator odnosząc się do zarzutów wyjaśnił, że Rada Powiatu w Kraśniku w § 2 pkt 1 załącznika do uchwały nr V-36/2011 r. w sposób nieprawidłowy określiła krąg osób uprawnionych do uzyskania stypendium. Takie ustalenie kręgu osób uprawnionych wykracza poza zakres, w którym powiat może realizować swoje kompetencje. Art. 12 pkt 1 w zw. z art. 4 pkt 8 ustawy o samorządzie powiatowym jakkolwiek przyznaje radzie powiatu kompetencje do podejmowania uchwał w sprawie zasad udzielania stypendiów, nagród i wyróżnień sportowych to jednak kompetencja ta nie może być oceniana w oderwaniu od innych norm regulujących zadania powiatu oraz zakres działania. Zgodnie z art. 166 Konstytucji RP zadania publiczne służące zaspokajaniu potrzeb wspólnoty samorządowej są wykonywane jako zadania własne. Co istotne zgodnie z art. 27 ustawy o sporcie zadanie publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie kultury fizycznej wymienione zostały w kategorii zadań własnych powiatu. Oznacza to, że powiat wykonując zadania własne jest władny uczynić to tylko w takim zakresie, w jakim zmierza do zaspokojenia potrzeb wspólnoty, którą z mocy art. 1 ust 1 ustawy o samorządzie powiatowym tworzą jego mieszkańcy.

Wskazany wyżej przepis załącznika zaskarżonej uchwały został zatem sformułowany w sposób umożliwiający przyznanie stypendium sportowego osobom, które nie zamieszkują na terenie powiatu, a więc nie wchodzą w skład jego wspólnoty mieszkaniowej. Z drugiej strony kwestionowany zapis załącznika do uchwały ograniczył też możliwość ubiegania się o stypendia sportowe osób, które są mieszkańcami powiatu, a uprawiają inne dyscypliny sportu niż objęte współzawodnictwem sportowym dzieci i młodzieży.

Poza tym analiza tego zapisu w powiązaniu z zapisem § 3 ust. 1 pkt 2 – w ocenie prokuratora - prowadzi do wniosku, że umożliwia on ubieganie się o stypendium sportowe dzieciom i młodzieży, co jest sprzeczne art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie, gdyż widnieje nieprzewidziane tam dodatkowe kryterium, jak też z Konstytucyjną zasadą równości określoną w art. 32 Konstytucji RP. Treść zakwestionowanych powyżej przepisów dowodzi także, że w zaskarżonej uchwale dokonano nieprawidłowej wykładni przewidzianego w art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie kryterium „znaczenia danego sportu dla tej jednostki samorządowej”. Dla potrzeb ubiegania się o stypendia Rada Powiatu Kraśnika posłużyła się zatem innymi kryteriami niż ustawowe, natomiast pominęła przytoczone kryterium ustawowe rodzaju sportu mającego znaczenie dla danej jednostki samorządowej.

Rada Powiatu Kraśnika, na co zwrócił uwagę prokurator, nie zróżnicowała także dyscyplin sportowych, których uprawianie uznane być mogło za mające znaczenie dla gminy Kraśnik, do czego zobowiązywało upoważnienie ustawowe z art. 31 ust 3 ustawy o sporcie, lecz posłużyła się sformułowaniem zrównującym wszystkie dyscypliny sportowe, w § 1 ust 1 pkt 1 załącznika zaskarżonej uchwały przewidziano bowiem, że jednym z warunków przyznania stypendium jest uprawianie dyscypliny sportu objętej systemem współzawodnictwa sportowego dzieci i młodzieży, nie precyzując

o jakie dyscypliny sportu konkretnie chodzi. Poddaje to w wątpliwość – zdaniem strony skarżącej - prawidłowość realizacji przez Radę Powiatu Kraśnika delegacji ustawowej w zakresie uwzględnienia przy ustalaniu zasad przyznawania stypendiów znaczenia danego sportu dla Gminy Miasta Kraśnik.

Nadto prokurator zakwestionował także uregulowania § 3 ust. 1 pkt 1 oraz § 3 ust. 2 załącznika uchwały IV-36/2011 r., z których wynika, że z wnioskiem o przyznanie stypendium dla zawodnika występuje klub sportowy, w którym zawodnik odnosi sukcesy, zaś z wnioskiem o przyznanie nagrody dla trenera może wystąpić macierzysty klub sportowy lub stowarzyszenie kultury fizycznej. Powyższe przepisy, które z kręgu wnioskodawców eliminują osoby fizyczne niezrzeszone w klubie sportowym, czy stowarzyszeniu – zdaniem strony skarżącej - w sposób istotny przekraczają delegację ustawową określoną w art. 31 ust 1 i 3 ustawy o sporcie, jak też art. 61 § 1 K.p.a. Przyznanie środków pieniężnych z budżetu jednostek samorządu terytorialnego powinno bowiem następować w drodze decyzji administracyjnej.

Prokurator zakwestionował także uregulowanie zawarte w § 7 pkt 1 załącznika zaskarżonej uchwały stanowiące, że zawodnika pozbawia się stypendium sportowego, jeżeli nie realizuje programu szkoleniowego, wskazując, że uregulowanie takie jest sprzeczne z art. 31 § 1 ust. 3 ustawy o sporcie. Ten ostatni przepis nie ustanawia bowiem warunku realizacji programu szkolenia dla uzyskania stypendium. Skoro zaś warunkiem przyznania stypendium jest osiągnięty wynik sportowy to takie rozwiązanie jest niezrozumiałe w kontekście całej uchwały, jak też sprzeczne z upoważnieniem zawartym w art. 31 § 3 ustawy o sporcie.

Mając na uwadze powyższe Prokurator podniósł, że zaskarżona uchwała we wskazanych częściach została podjęta z istotnym naruszeniem przepisów prawa i zasadnym jest wyeliminowanie jej wadliwych unormowań.

W odpowiedzi na skargę Starosta Kraśnicki wniósł o oddalenie skargi.

W treści skargi Prokurator wskazał, że w ramach zarzutu pierwszego i drugiego zaskarża załącznik do uchwały Nr IV-36/2011 Rady Powiatu w Kraśniku z dnia 26 stycznia 2011 r. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2012 r. W tym stanie rzeczy wskazał, że w odniesieniu do ww. zarzutów przedmiot kontroli częściowo już nie istnieje - brak jest bowiem w stanie prawnym aktualnym na dzień wniesienia skargi jednostki redakcyjnej zaskarżonego aktu oznaczonej jako § 2 pkt 1 i § 3 ust. 1 pkt 1. W ocenie organu z uwagi na obiektywny brak przedmiotu zaskarżenia, wniesienie skargi na zaskarżone uchwały - w zakresie zarzutów odnoszących się do § 2 pkt 1 i § 3 ust. 1 pkt 1 załącznika do uchwały Nr IV-36/2011 Rady Powiatu w Kraśniku z dnia 26 stycznia 2011 r. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2012 r. - było niedopuszczalne.

Odnosząc się zaś merytorycznie do uzasadnienia zarzutu skierowanego przeciwko § 2 pkt 1 załącznika uchwały wskazał, że z zaskarżonego przepisu Prokurator błędnie wywodzi możliwość przyznania stypendium osobie nie zamieszkującej na terenie powiatu. W pierwszym rzędzie należy zauważyć iż skarżony przepis znajduje się w akcie prawa miejscowego, a więc w akcie, który jest aktem prawa powszechnie obowiązującego i obowiązuje na obszarze Powiatu a zatem jedynie w odniesieniu do członków lokalnej wspólnoty samorządowej. Nadto z brzmienia tego przepisu wynika, że chodzi o dyscypliny objęte systemem współzawodnictwa sportowego dzieci i młodzieży a zatem takie wskazanie realizuje tę część delegacji ustawowej wynikającej z art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie, która nakazuje uwzględnianie znaczenia danego sportu dla jednostki samorządu terytorialnego.

Co do zarzutu skierowanego przeciwko § 3 ust. 2 załącznika uchwały organ podniósł, że z zaskarżonego przepisu nie wynika jakoby krąg podmiotów tam wskazanych był kręgiem zamkniętym i wyłącznym.

W zakresie § 3 ust. 1 wskazał natomiast, iż przepis ten jest tylko jednym z potencjalnych, materialnoprawnych przepisów przydających wskazanym w nim podmiotom interes prawny do występowania w postępowaniu o przyznanie świadczeń, o których mowa w skarżonej uchwale, nie oznacza to jednak, że przepis ten zawęży krąg potencjalnych stron czy wnioskodawców i tym samym narusza art. 61 § 1 K.p.a.

Co do, postulowanej w skardze, sprzeczności z prawem § 7 pkt 1 załącznika uchwały starosta podniósł, że zgodnie z art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie Rada Powiatu, w ramach delegacji ustawowej, była władna ustalić szczegółowe zasady, tryb przyznawania i pozbawiania stypendiów sportowych. Realizacji tej

części upoważnienia służył właśnie kwestionowany przepis uchwały. Realizacja upoważnienia ustawowego nie polega na przepisaniu do uchwały określonych regulacji wyższego rzędu, a zatem twierdzenie - że art. 31 ust.3 ustawy o sporcie nie ustanawia warunku realizacji programu szkolenia dla uzyskania nagrody lub stypendium, toteż ustanawianie takiej przesłanki pozbawienia stypendium jest sprzeczne z upoważnieniem ustawowym - jest poglądem błędnym. Gdyby przyjąć go za uzasadniony to należałoby wskazać, że w przepisach całej ustawy o sporcie brak jest określonych jakichkolwiek przesłanek dotyczących pozbawienia stypendium, które można ewentualnie próbować inkorporować do treści uchwały (co zresztą, z istoty swojej, byłoby zabiegiem błędnym), ani też żadnej regulacji wskazującej wolę ustawodawcy w zakresie przyczyn pozbawienia stypendium a zatem, przyjmując pogląd skarżącego, rada w ogóle nie byłaby władna zrealizować w pełni upoważnienia ustawowego w zakresie ustalenia szczegółowych zasad i trybu pozbawiania stypendiów sportowych. Przyjęcie takiej przesłanki pozbawienia świadczenia, jak w kwestionowanym przepisie, jest wyrazem racjonalności uchwałodawcy. Nie chodzi bowiem o to żeby osiągać wyniki sportowe za wszelką cenę, z pominięciem reguł prawidłowego uprawiania sportu - z uwzględnieniem wymogów szkoleniowych, o ile takie zostały ustanowione w konkretnym przypadku, ale o to żeby osiągane wyniki były skutkiem realizacji planowych zamierzeń.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Skarga prokuratora jest uzasadniona.

W myśl art. 8 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r., poz. 718 ze zm.) prokurator oraz Rzecznik Praw Obywatelskich mogą wziąć udział w każdym toczącym się postępowaniu, a także wnieść skargę, skargę kasacyjną, zażalenie oraz skargę o wznowienie postępowania, jeżeli według ich oceny wymagają tego ochrona praworządności lub praw człowieka i obywatela. W takim przypadku przysługują im prawa strony.

Z treści przytoczonego przepisu wynika, że prokurator i Rzecznik Praw Obywatelskich nie działają w sprawie we własnym interesie, lecz w interesie ogólnym - ochrony praworządności lub praw człowieka i obywatela. Oznacza to, że decyzja prokuratora o udziale w postępowaniu przed sądem administracyjnym należy wyłącznie do tego podmiotu. Jej słuszność nie podlega ocenie sądu.

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 177) między innymi stoi na straży praworządności. W postępowaniu sądownoadministracyjnym prokurator realizuje zadania w zakresie ochrony praworządności, uczestnicząc w tym postępowaniu na podstawie art. 8 i korzystając z uprawnień i instytucji procesowych przewidzianych w tym przepisie.

W doktrynie i orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że do skargi prokuratora nie mają zastosowania ograniczenia wynikające z przepisu art. 87 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 814 ze zm.). Przepis ten stanowi, że każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą podjętą przez organ powiatu w sprawie z zakresu administracji publicznej, może, po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia, zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego. Legitymacja prokuratora do wniesienia skargi nie jest ograniczona przesłankami materialnoprawnymi. Prokurator wnosi skargę w sprawie dotyczącej interesów innych osób i jedyną podstawą jego legitymacji skargowej jest ochrona obiektywnego porządku prawnego. Nie ma więc w tym przypadku konieczności wykazania naruszenia interesu prawnego określonej jednostki lub interesu społecznego (por. wyroki NSA z dnia 24 listopada 2005 r. I OSK 1065/05, z dnia 13 października 2006 r. I OSK 978/06, nie publ., dotyczący analogicznego przepisu ustawy o samorządzie gminnym).

Legitymacja prokuratora w sprawie niniejszej nie budzi zatem wątpliwości.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów skargi odwołującego się do § 2 ust. 1 pkt 1 załącznika zaskarżonej uchwały, należy wskazać, że prokurator słusznie zarzucił niezgodność zawartego w uchwale uregulowania z art. 12 pkt 1 ustawy o samorządzie powiatowym w związku z art. 4 pkt 8 tej ustawy oraz z art. 166 Konstytucji RP.

W treści omawianego przepisu uchwały określono, że nagroda może być przyznana zawodnikowi, który łącznie spełnia warunki, w tym uprawia określoną dyscyplinę, reprezentując Powiat Kraśnicki lub klub sportowy z terenu powiatu Kraśnickiego. Z zapisu tego in fine wynika zatem, że o nagrodę mogą się ubiegać wszyscy zawodnicy reprezentujący Powiat Kraśnicki (nie muszą być jego mieszkańcami) lub zawodnicy z klubów sportowych z terenu powiatu Kraśnickiego, bez względu na miejsce zamieszkania.

Takie ustalenie kręgu osób uprawnionych do nagrody wykracza poza zakres, w którym powiat może realizować swoje kompetencje. Trzeba tu podkreślić, że zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie kultury fizycznej i turystyki wymienione zostały w katalogu zadań własnych powiatu określonym w art. 4 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r.

Nie sposób przy tym tracić z pola widzenia, że unormowanie rangi konstytucyjnej, zawarte w art. 166 ustawy zasadniczej definiuje zadania własne, jako wykonywane przez jednostkę samorządu terytorialnego zadania publiczne służące zaspokajaniu potrzeb wspólnoty samorządowej.

Oznacza to, że powiat wykonując zadania własne jest władny czynić to tylko w takim zakresie, w jakim zmierza do zaspokojenia potrzeb wspólnoty, którą z mocy art. 1 ust. 1 ustawy o samorządzie powiatowym tworzą jego mieszkańcy. Elementem konstytutywnym każdej jednostki samorządu terytorialnego jest bowiem substrat osobowy, co wynika wprost z art. 16 ust. 1 Konstytucji RP stanowiącego, iż wspólnotę samorządową tworzy z mocy prawa ogół mieszkańców takiej jednostki.

Przepisy ustawy o samorządzie powiatowym, jak również innych ustaw nie definiują przy tym pojęcia „mieszkaniec” i dlatego należy sięgnąć do językowej wykładni rzeczzonego sformułowania oraz do wykładni systemowej. W tym kontekście decydującym kryterium, które przesądza, czy dana osoba fizyczna jest mieszkańcem danego powiatu sprowadza się do stałego zamieszkiwania na jego terenie (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 listopada 2004 r., sygn. OSK 883/04, publ.: LEX nr 164541 oraz wyrok WSA w Lublinie z dnia 16 maja 2006 r., sygn. akt III SA/Lu 67/06, niepubl.). Warto zwrócić uwagę, że wniosek taki wynika również z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. - Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (Dz. U. z 2003 r. Nr 159, poz. 1547 ze zm.), który przyznaje czynne prawo wyborcze do rady jednostki samorządu terytorialnego osobom stale zamieszkującym na obszarze działania tej rady. Przepis art. 9 cytowanej ustawy określa natomiast, iż przy ustalaniu faktu stałego zamieszkiwania stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego, a mianowicie art. 25, zgodnie z którym miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu.

Mając na uwadze zaprezentowane wyżej rozważania prawne Sąd uznał, że § 2 pkt 1 wspomnianej uchwały Rady Powiatu narusza obowiązujące prawo. Został on bowiem sformułowany w sposób umożliwiający uzyskanie stypendium także osobom, które nie zamieszkują na terenie omawianego Powiatu, a więc nie wchodzą w skład jego wspólnoty samorządowej. Takie ustalenie zakresu podmiotowego adresatów uchwały nie koresponduje z istotą zadań własnych wynikającą z postanowień Konstytucji. W świetle tych unormowań, krąg osób uprawnionych do uzyskania nagrody powinien ograniczać się wyłącznie do jego mieszkańców.

Poza tym wskazanie w § 3 ust. 1 pkt 1 załącznika do uchwały, że z wnioskiem o przyznanie stypendium dla zawodnika występuje klub sportowy lub stowarzyszenie kultury fizycznej, w których zawodnik odnosi sukcesy, jak też § 3 ust. 2 załącznika uchwały, z których wynika, że z wnioskiem o przyznanie nagrody trenerowi może wystąpić macierzysty klub sportowy lub stowarzyszenie kultury fizycznej, po pierwsze nie mieści się w upoważnieniu do określania warunków przyznawania nagród/stypendiów, o których mowa w art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie, po drugie, jest modyfikacją upoważnienia określonego w art. 31 ust. 1, a po trzecie - stanowi istotne naruszenie zasady równości wobec prawa określonej w art. 32 Konstytucji RP. Unormowania uchwały powodują bowiem nierówne traktowanie osób fizycznych zrzeszonych w klubach czy w stowarzyszeniach i niezrzeszonych w klubach czy w stowarzyszeniach, poprzez uprzywilejowanie zawodników, czy trenerów będących właśnie członkami klubów sportowych lub stowarzyszeń.

Zasadnie także strona skarżąca stoi na stanowisku, iż jeżeli przyznanie nagrody/stypendium powinno nastąpić w formie decyzji administracyjnej, to przepisy dotyczące tej kwestii nie powinny zostać ujęte w przedmiotowej uchwale. Skoro kwestie te zostały uregulowane w Kodeksie postępowania administracyjnego ich rozstrzygnięcie w załączniku do uchwały narusza obowiązujące przepisy prawa. I tak przyjęcie, iż kluby sportowe lub stowarzyszenia kultury fizycznej mogą składać wnioski o nagrody jest sprzeczne z art. 61 § 1 K.p.a., gdyż postępowanie administracyjne jest wszczynane na wniosek strony lub z urzędu. Poza tym w myśl art. 104 § 1 i § 2 K.p.a. organ administracji publicznej załatwia sprawę przez wydanie decyzji, chyba że przepisy kodeksu stanowią inaczej. Należy przyjąć, że sprawa w przedmiocie przyznania nagrody dla osób fizycznych na podstawie przepisu aktu prawa miejscowego wydanego w oparciu o szczegółowe upoważnienie zawarte w art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie stanowi indywidualną sprawę administracyjną, której rozstrzygnięcie winno nastąpić w drodze decyzji administracyjnej. Zasadą jest bowiem, że tam gdzie organ administracji publicznej działa w wykonaniu uprawnień właścicielskich

podmiotu, który reprezentuje, właściwe są cywilnoprawne formy działania, zaś tam, gdzie na plan pierwszy wysuwają się władcze, publicznoprawne aspekty działania organu, właściwe są formy administracyjnoprawne, w tym decyzja administracyjna.

Zatem zwracając uwagę na treść art. 31 ust. 1 i 3 ustawy o sporcie wskazać należy, że co prawda jednostka samorządu terytorialnego dysponuje pewnym zakresem swobody w kształtowaniu zasad przyznawania stypendiów sportowych, jednak podstawowym kryterium uzyskania świadczeń jest osiągnięty wynik sportowy oraz znaczenie określonego sportu dla danej jednostki samorządu terytorialnego. Tymczasem w zaskarżonej uchwale przesądzono, że z wnioskiem o przyznanie nagrody może wystąpić jedynie klub sportowy lub stowarzyszenie kultury fizycznej, a sam zainteresowany nie może wystąpić o przyznanie mu tej nagrody. Zdaniem Sądu, stanowi to dyskryminację osób, które nie są członkami klubów sportowych, bądź stowarzyszeń, a osiągają wyniki sportowe w określonej dyscyplinie sportowej kwalifikujące ich do uzyskania wsparcia finansowego. Takie ograniczenie kręgu podmiotów uprawnionych do otrzymania stypendium sportowego stanowi naruszenie delegacji ustawowej z art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie. Narusza również art. 94 Konstytucji RP oraz godzi w konstytucyjną zasadę równości wobec prawa i prawo do równego traktowania przez władze publiczne, określone w art. 32 i art. 31 ust. 1 Konstytucji RP. Nadto wprowadzone ograniczenia nie znajdują żadnego prawnego uzasadnienia. Podobnie negatywnie, bo jako zawężające regulację ustawową, ocenić należy wprowadzenie dodatkowych wymagań nieprzewidzianych w ustawie o sporcie, jak np. zobowiązania się zawodnika do realizacji programu szkoleniowego określonego w § 7 pkt 1 załącznika uchwały.

Dodatkowo należy podnieść, że kwestionowana uchwała z dnia 26 stycznia 2011 r. w zaskarżonej części została wyeliminowana z obrotu prawnego w następstwie późniejszej uchwały nr XIII-110.2011 Rady Powiatu w Kraśniku z dnia 28 grudnia 2011 r. Podkreślić jednak trzeba, iż skarga jest uzasadniona w świetle stanowiska wyrażonego przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 14 września 1994 r. (sygn. akt W 5/94, publ.: OTK 1994 r., nr 2, poz. 44), zgodnie z którym skarga na uchwałę organu gminy jest dopuszczalna wtedy, gdy uchwała ta została wprawdzie uchylona lub zmieniona, lecz może być stosowana do sytuacji z okresu poprzedzającego uchylenie lub zmianę. Taki stan rzeczy ma miejsce w przypadku uchwały stanowiącej przedmiot skargi, jako że może ona stanowić podstawę roszczeń o wypłatę nagród/stypendiów/wyróżnień przyznanych na jej mocy, przysługujących za okres, w którym obowiązywała.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 147 § 1 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi stwierdzono nieważność zaskarżonej uchwały w zakwestionowanym w skardze zakresie, co znajduje wyraz w sentencji wyroku.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.